

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Ι.



ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 4 ΤΟΥ ΦΕΒΡΑΡΙΟΥ 1912



ΑΡΙΘΜΟΣ 465

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ. Ύμνος.
ETTORE MOSCHINO. Τριστάνος και Ίζόλδη (μεταφρ.
Ν. Ποριώτης) (συνέχεια).
ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΣ. Ο προϋπολογισμός (τέλος).
ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ. Πολιτική Έπιθεώρηση.
ΕΝΑΣ ΡΩΜΙΟΣ. Στο πέραςμα του Διαδόχου απ' την Πόλη.
Ν. ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΣ. Από τα Ίταλικά πεζά του Σολω-
μού La Madre Greca.
Σ. ΣΚΙΠΗΣ. Τα «Δυο αδέρφια του Ψυχάρη.
Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ. — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΥΜΝΟΣ

Για τους «ΚΑΗΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΜΝΟΘΑ-
ΛΑΣΣΑΣ», στον Ποιητή τους.

Πλατιά είν' η λύρα που άντηχεί στο ρηχασμένο τόπο
γοργά άνυφαίνει ο νέος σκοπός μια λιοθρεμμένη Ελλάδα.
Κόσμος πολής που φρύγεται στον κοντριναχτό της οργάτας,
ήσκιο δέν έχει να σταθή και πέτρα να καθίσση,
τόν θλίβει η λείψα του νερού. Μα έδω η άνάβρα πλούσια,
κανείς δε νοιώθει την πηγή νάρθη να ξεδιψάση.

Τραγουδιστή με τόνειρο, μάγε με τη φωνή σου,
πολεμιστή με την ιδέα, παιδί με την αγάπη,
με το θυμό σου χαλαστή, με το ρυθμό σου πλάστη,
έόν τον πύργο που ύψώσες ποιός άλλος έχει στήσει
στης Ρωμιούσνης την καρδιά, με φτέρη του Έλικώνα ;
Πλατιά είν' η λύρα σου, πλατιά το φέγγος του σκοπού σου
κ' η σάρκα του πανάχραντη, της πρωταγάτης πόθος.
Σάλπιγγα ο τούς σου, κ' η ψυχή σά μουσική φλογέρα,
μια συνηχία πολυόργανη του λογισμού σου τάνθη
και μι' άστραπή στα δάχτυλα του στίχου το χρυσάφι...
Κραιγς τη βούλλα μιας φυλής, τα λείψανα μιας πίστης,
και λειτουργός μοναχικός μες στής ζωής το δρόμο
την καταφρόνια του δειλού και του νεκρού της σκέψης
τραβᾷς, κ' η δόξα η ζουλεντή σιμά σου πιο τρανεύει.

Ή Κασταλία, είν' ο λαός το κρούσταλο νερό της
ή θεία ή βρόση δεν κυλά σ' όποιον μπροστά της λάχη.
Τό ήπιες γιατί είσαι διαλεχτός, γιατί είσαι από το γένος

που την Ελλάδα άνάστησε, μισοσβησμένη σπίθα.
Πρώτος σιρατιώτης και ήρωας του λογισμού, στις μάχες
ψηλά η ρομφαία του ποιητή που πιο απ' τη σπάθα κόβει.
Όμως και πάντα ειρηνικός, με την αγαθοσύνη
της στέρεης γνώσης, της βαθιάς ματιάς του δικιοκρίτη,
διαβαίνεις μες στα δειλινά τους χλοισμένους δρόμους
που στεφανώνουν γύραθε την άνοιχτήν Αθήνα.
Με το ραβδί σου ταπεινός περνᾷς, μα όταν οι άχτιδες
του ήλιου οι σιερνές φιλοῦν τη γίε, στη γαληνή μορφή σου
πλήθια τα βέλη ο Απόλλωνας ρίχνει και σημαδεύει,
ξανά, η λαχτάρα του θεού, τη λυρική άρμονία
να λήγς μ' δλάνοιχτα παλιά στούς κόσμους ταξιδεύτρα.

Μέσα σου κλείς άσώπαστο της θάλασσας το βόγγο,
μα της πατρίδας λίμνης σου την ήμερη λαχτάρα
στη θέλησή σου άναζητᾷς κι δλοένα συντυχαίνεις.
Ή γίς του μπαρουτιού, οι ρηχιές, οι βαλτωμένοι μῶλοι,
ε' άδρὸ κατά της Ρούμελης, ο ήσκιος του Μπαίρον, κι δλο
ο Μισολόγγι, άθάνατο, με δυο κορῶνες δόξα
ή μια το είκοσιένα του, την άλλη έσύ του φέρνεις...
Στο έρημικό άκροθάλασσο, καιρούς και χρόνια πίσω,
που λιγοστές ψαράδικες καλύβες το έριοζώνα,
ήρθες νάρδεξή ένας σοφός που είχε το νου δεμένο
με τα παρθένα γράμματα των παλαιών Έλλήνων.
Τό γένος του έχεις γένος σου κι άκοῦς με τόνομά του...
Ποιός άέρας να τον έφερε ; Ποιά κάστρα ή ποιά παλάτια
να του μυρώσαν την ψυχή με τη χαρά της γνώσης ;
Ποιά λαύρα να τον έκαψε, χῶμ' άρμυρό, για σένα ;
Σταίνει μονάχος το σκολειό, και ε' άργαστήρι βγάνει
το φῶς που λάμπει και που καίει και τις καρδιές φουντώνει.
Μες στο πηχτό τρισκότιδο χάραμα αύγης το πρώτο,
μήνημα άγνό μιας λευτεριάς κι άνθοβολιά ενός Μάη.
Του πρόγονού σου τη σειρά, συγκαιρινέ λυράρη,
κρατώντας μες στο χέρι σου ένα όρφικό καμάκι,
τη λειτουργᾷς, τη χείρεσαι, τη ζῇς, την άνυψώνεις.
Πιάνεις ε' άγνά, τα εύγενικά, την άδολη την πίστη,
της άρετής την όμορφιά, τον πόλεμο τον άξιο,
κι αϊῶνια τα ξεπροβοδᾷς στο σίδερο του στίχου
άναστημένα, άρματωτά, κυματιστά, καμάρια,
εύφες που πᾶν στην εκκλησιά, καράβια του πελάγου.

Της Μούσας ύποταχικός, τη; λίμνης σου άποπαιδί,
του κάμπου ζώντας τη ζωή, μα τα βουνά διπλώντας,
τόν ύμνο ύψώνω προς έσέ. Της άγριλιάς στεφάνι
στο μέτωπό σου το πλατιά με σέβας άπιθώνω
και δάφνες του Άσπροπόταμου σου φέρνω, και του έλάτου
κλαδιά, ψηλά από το βουνό του Βελουχιού κομένα...
Κάτου από τα φτερούγια σου, αϊτέ, που η τρικυμία τους
για με πιο τρισμακάριστη κάθε Όλυμπου γαλήνης,
ρίχνω το σπόρο που έφερα, κι α' γύρης, βλόγησέ τον
για να φυτρώση με του ήλιου τη θέρμη, και χαράς τον
άξια τα ρόδα τα ίερά η μόρσος του α' δώση.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ